

Řekla jsem si a v neděli vytáhla ohaříky na velkookruh.

Tahle dovolená byla bez výletů - což sice v našem kraji naprosto nevádí - ale byly to prostě jen "obyčejné" i když neobyčejné prochajdy. A tak jsme si s ohaříkama zasloužili i něco tak jako víc. Takže jsem s nima na závěr dovči vyrazila na takovej náš výšlap. Vzala jsem si velkotaštičku, do ní nacpala nejen dobrůtky, ale taky balonky a lahev s vodou, protože bylo horko a šli jsme.

Mouses se tou dobou někde cáral, takže s námi nešel. Za což jsem, ze známých a dobrých důvodů, byla ráda. Koně v ohradě za námi momentálně nebyli a tak nám to umožnilo jít po delší době na louku za Domečkem. Jen jsme museli projít prázdnou koňskou ohradou. Aaaa tam jsem zjistila, že vona Talinka někdy není až takovej tupounek nevnímavej. Depá. Vedla jsem je totiž ohradou do místa, kde byl plot částečně povalený a pásy o el. ohradníku ležely na zemi. Ohradník nebyl pochopitelně propojen, takže projít se dalo na pohodu.

Myslela jsem si, že to bude Rumíček, kdo bude případně váhat ty pásy na zemi přeskočit. Protože jako moudrý péf bude jasně vědět, co to tam leží. Ale důvěřuje mi, pravděpodobně natolik, že když jdu já, jde tedy taky a neřeší. Kdo ale řešil, byla k mému překvapení Taliprtka. O tý jsem se domnívala, že si pásků ve svý pohoukanosti ani nevšimne a pokud ano, tak se jí to nepropojí, protože dle jejího chování, nějak nikdy nevnímala, kdo jí to "nakopal", když se ve svý pošahanosti opakovaně přimotala k plotu. Zatímco ostatní psi si pak už dávají pozor, jí tahle věc doposud nějak unikala a tak se občas stalo, že nějakou koupila. Takže jsem fakt nepředpokládala, že jí překročení, či přeskočení pásků bude dělat problémek. Leč ano, dělalo. Nechtělo se jí přes to skočit a když mi pak tedy chtěla vyhovět, přeskákala to takovým způsobem, že za á) to vypadlo, že v trávě leží jeden drát vysokýho vedení vedle druhýho a usmaží jí to nožičky a za bé) padla následně hubou do krtince, jak to nevychytala. Nesmála jsem se jí náhodou, politovala jsem jí a řekla jí, že je KubaKubikula, protože já bych ji nikdy neposlala někam, kde by jí to mělo ublížit, to si vždycky způsobí leda tak sama svou zbrklostí. A tak možná proto si pro dnešní den zapla mozkový přepínač do polohy ON.

A měli jsme tak fšící moc hezkou procházku. Po hoodně dlouhý době jsme si mohli zajít dolů na "naše" louky. Jsou krásně posečený a šťavnatý a pro ohaříka jak dělaný. Úplně nejdřív jsme zašli dolů k remízkům, protože jsem ve velkotaštičce nesla letní lojovky pro

ptáčky. Na letní krmení. Měla jsem obavy, zda vůbec v tom zarostlém křoví svoje krmítka najdu, ale je to se mnou dobrý, našla jsem je hnedle. A do každého nacpala dvě gule a šlo se nahoru k lesu. A ke krmelci. Podívat se, ešivá tam třeba nejsou nějaký hříbky. Je to vyloženě hříbkovej les a i to tam po houbách vonělo, ale bylo tam houby tak leda.

Rozhodla jsem se, že se vysápeme lesní strání do krpálu nahoru a pak už to budeme mít brnkačku, protože to se půjde po vrstevnici a převýšení už tam vlastně žádný nejní. Bože, jak já záviděla ohaříkům jejich ladnost pohybu a hlavně teda ten náhon na všechny čtyři. Kterej jim umožňuje se v tý svislý strání pohybovat skorem jako kamzíci. Zatímco já se štrachala tak jako spíš želva sloní. Těm to do kopce taky moc nejde □ . A ešče jak jsem čuměla pod nohy, ešivá něco nenajdu, tak jsem se břínkla do makovice vo bukovou větev.

Ale to už jsme byli skorem nahoře na lesní cestičce, která vede posléze bučinou, smrčinou a břízovým hájem nad loukama. V bučině, kde byl příjemný chládek, jsem vytáhla z taštičky žužlopichlobalonek a čakíta. Vzhledem k tomu, že dlouho nebyl ani jeden z nich na scéně, mohli se ohaříci pomínout radostí. A já jsem jim s radostí čutala balonky po cestě a nebo házela nahoru do stráně nad námi, aby mohli běžet jako paka a lovit si je v listí. Byl takovej krásnej klid. Jen my tři a les. Bylo nám dobře. Tady prostě je strašně dobře. A já jsem za to poořád a pořád vděčná uvnitř svojí duše a pořád ešče nemožu věřit, že to tak fakticky je, že to všechno bohatství mám.

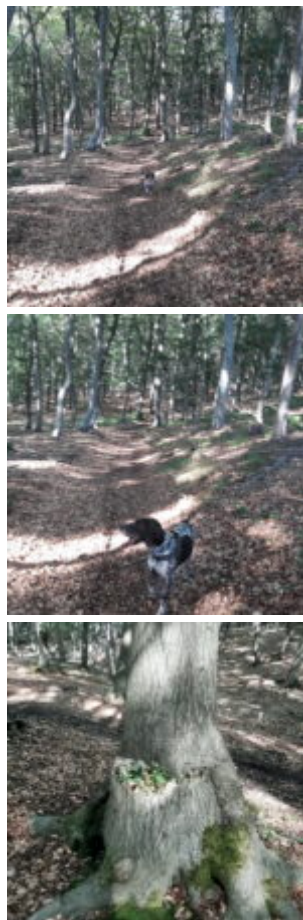
Čutala jsem tam ohaříkům a postupně se přesunula do toho březovýho hájku, ešivá tam třebas nebudou křemeňáci. Tak jako taky prt. Ale úplně je tam člověk vidí - tak doufám, že jejich doba ještě přijde. Obešli jsme takhle pěkně celý ty louky pod námi a dostali jsme se k silnici. Tam mě uvítali dva hříby kováři, ale nechala jsem je tam, protože u silnice se mi to sbírat nechce. Kousek jsme museli po tý silnici jít a já byla na ohaříky pyšná, jak hezky šlapou na volno u nohy. Pak jsme zase zapluli do lesa a to už jsme byli na kostelíčkovým kopečku.

Opodál jsem zaregistrovala lidi pinožící se u země a trhající borůvky. Hm, to by mohlo spustit nějakou flekatou hlídací akci, tak jsem si je znovu stáhla k noze a hezky jsme si pocvičili hromadný řapání u nohy. A pak už se zase mohli rozletět prostorem. Rozletět tak jako trochu, pochopitelně, museli se držet v mém dosahu. Ale kdo je hodnej a poslušnej, má určitou volnost, že jo.

Za řádnou dřinu, řádná odměna.

Bylo po dešti a ti dva nevěděli nic lepšího než se na prasáka jít chladit do louží ☐ Inu co, ono to opadá, než dojdeme domů. Zapluli jsme z cesty do bučiny a tam jsem zase dala do hry balonky. protože čutání balonků v listí - to je megazábava. Zvláště, když kopnete tak, že letící balonek trefí strom a náhle změní směr. ŽJOOOFKÁÁÁ UŽOOOFKÁÁÁ, to ohař miluje. A tak jsem si tam hrála na Panenku a snažila se vždycky při výkopu trefit strom.

Když mi pak balonky odevzdávali, že půjdeme dál, byl ten čakit od Tali tak oslizlej, že brrr , fuj, skorem držel přilepenej k ruce ☐ . Tak honem otřít ruku o strom a vytasit lahvičku s vodou a dát jim zase napít. Musím je pochválit, oba se naučili pít z lahve, takže misku nosit nemusím. Už se to naučila i Tali, což je báječný. Troškou vody jsem si odhumusila i ruku a mohlo se jít dál. Bučinou jsme došli na paseku, kterou tu nedávno museli vykácet. Cesta pod ní pak vede do tý mojí nádherný bučiny, co znáte - ovšem z druhého směru.

Nejen klokan nosí svoje děti v kapse

Za řádnou dřinu, řádná odměna.

i buky to umí □

Chvíli jsme jen tak courali a pak jsme šli zase řídit do listí - hledat a lovit v něm "ztracený" balonky. Abych já taky nějak hledala, zdržela jsem se pak u Kikiny pod dubem a vyhmátla jsem si tam tři hříbky. Tak akorát na další várku kulajdy □ . Když jsme pak vyšli na loučku u kostelíka, tak.....tak jsme prostě jen tak byli. Nechala jsem ohaříky, ať si dělaj, co jim libo. Někdo si vesele žouželil....

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2021/07/20210710_173846.mp4

a někdo se věnoval výzkumu na téma počet hlodavců na jednom metru čtverečním. A já se přitom prostě jen tak kochala kostelíčkem:

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2021/07/20210710_173908.mp4

Protože sluníčko se činilo, dostavila se zase žízeň a bylo nutno ji uhasit:

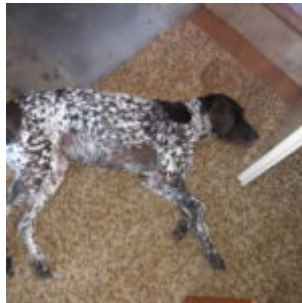
https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2021/07/20210710_174118.mp4

Když pak ohaříky přestal piknik bavit, sebrali jsme se a šli jsme dolů. Tam mi udělala radost Taliprtka, protože, protožeééééé - Rumoušek se nám na začátku kopce zamyslel a balonek mu vzal dráhu. Nikdo jsme nevěděli kam a tak jsem to pojala jako úkol pro oba a intenzivně

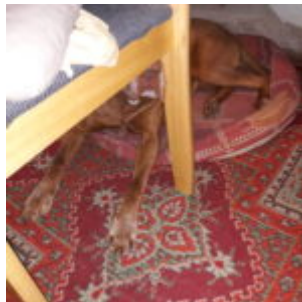
Za řádnou dřinu, řádná odměna.

se hledalo. Vítězem soutěže o nejrychlejšího hledače se stala Taliprtka, která úspěšně vynašla zaběhnutej balonek až úplně dole nad křižovatkou u studánky. A to teda byl velevýkon. Od místa útěku balonku to bylo pěkně daleko. Spokojeně si ho pak, hrdobec flekatej nesla až úplně domů, aby každej viděl jak vona je skvělá. A to teda byla, to musím poctivě přiznat.

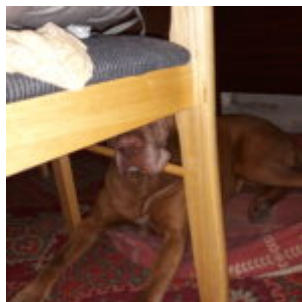
Doma pak oba dopadli prosím takhle:

Totál tuháč

a Rumíček vytuhnul ....

... s hubou na šprušli a chrápal ☹